

52

01854533

RAONA VERZIJA

Imali dva pješadijska odjela na području Bakova glava (Guber) - Isteni
Jadar, koji napadi su podijeli. Na ostalim područjima je

ARMIJU REPUBLIKE BOSNE I HERCEGOVINE
KOMANDA 2. KORPUSA
ODJELJENJE SLUŽBE VOJNE BEZBJEDNOSTI

ODBRANA REPUBLIKE

05

STROGO POVJERLJIVO

MINISTARSTVO UNUTRASNJIH POSLOVA
SLUŽBA DRŽAVNE BEZBJEDNOSTI
SEKTOR SDB TUZLA

Broj: _____/95

Tuzla, 28.08.1995.g.

Pad Srebrenice.-

GENERALSTABU ARBIH SARAJEVO
UPRAVI BEZBJEDNOSTI

Dosadašnjim operativnim radom na sprovođenju OI "Guber", došli
smo do slijedećih saznanja oko pada zaštićene zone Srebrenica u
ruke četnicima:

Stanje bezbjednosti u Srebrenici, u junu mjesecu 1995.g. je bilo
znatno pogoršano. Četnici su imali običaj da se prilikom svake
smjene jedinica UNPROFOR-a vrši pomjeranje linija i da ulaze sve
dublje u zaštićenu zonu. Nova jedinica UNPROFOR-a kada dodje,
prihvata zatečeno stanje i njih ne interesuje šta se ranije
dešavalo. Tako je bilo i prilikom priprema za novu smjenu
jedinica UNPROFOR-a. Primjećeno je gomilanje četničkih snaga na
ivicama zaštićene teritorije, a očekivalo se smjenjivanje
holandskog bataljona.

Četnici su tražili da se UNPROFOR povuče sa osmatračnica i da se
povuku u zaštićenu zonu. Komandant holandskog bataljona, dođe iz
informisao ovića, dužnosti komandanta 28. OKov. Bećirević
ranije se informisao da se odbili da četnički antitev za
povlačenja, te da se tražiti pomoć NATO snaga.
Kada su četnici napali punkt UNPROFOR-a na Jadru, tada su se oni
ipak povukli, 400-500 metara, i komandant UNPROFOR-a je ponovo
informisao Bećirevića da je od pretpostavljene komande dobio naredjenje da
se povuče sa svih osmatračkih tačaka. Oni su o tome informisali i
VD BiH, i njihova vlada im je naredila da se ne povlače,
radi čega je ovaj komandant obavjestio svoju pretpostavljenu
komandu da se neće povlačiti sa svih osmatračkih punktova.

U toku ove krize u Srebrenici, pred napad četnika, od
strane UNPROFOR-a je od VD komandanta traženo da pregovara sa četnicima,
i, po njegovoj izjavi, o tome je informisao komandu korpusa,
generalštab, predsjedništvo RBiH i vladu, ali ni od koga nije dobio
nikakve instrukcije, radi čega nisu ni htjeli da pregovaraju sa četnicima.
U tom periodu izvršeno je ojačavanje linija odbrane. Stavljene su u
stanje pripravnosti sve brigade, i 285.br. zepe, koja je dobila
poseban zadatak da prati svoju zonu odgovornosti. Pošto 283.br.
nije imala svoju zonu odgovornosti onda su njima dali dio zone
koju je imala 282.br. prema Podranju, od Sljivove, uključno,
uključno Cavorku. Tu je ubačena djelomično i 284.br. rejon
Kiprove, a od Jasenove do Čičovačkog potoka dobila je 282.br. Na
ovaj način je ovoj brigadi smanjena zona odgovornosti za više od
pola jer se cijeno da će napad biti sa ovog područja.
Ocjenjivalo se da će biti ograničen napad radi osvajanja puta kojim bi
se četnici mogli koristiti za potrebe rudnika. Dana 06.07.1995.g.
(četvrtak) negdje oko 04,00 sati počeo je opšti artiljerijsko -
pješački napad na enklavu Srebrenica. I tog dana je ispaljeno na
Srebrenicu oko 1.500 granata, iako su predstavnici UNPROFOR-a
obavjestili javnost da je grad pogodjen sa dva projektila, a da je

imali dva pješadijska napada na području Bukova glava (Javor)- Zeleni Jadar, koji napadi su odbijeni. Na ostalim područjima je došlo samo do provokacija. Četnici su kroz tunel koji povezuje Srebrenicu sa rudnikom Sase, ubacili jednu grupu u naselje Vidikovac i rejon bolnice. Ova je grupa otvorila vatru po naselju i poslije nekoliko minuta dejstva, povukla se ponovo kroz tunel. Komanda 28.dKOV je znala za postojanje tog tunela, ali su mislili da je taj tunel zatrpan, jer je to uradjeno u 1993.g., odnosno nisu znali da je narod iz tunela uzimao neke cijevi tako da je tunel bio raščišćen. Iz komande 2.Korpusa i iz generalštaba došla je naredba da se diverzantskim akcijama privuče pažnja neprijatelja na taj način da se izvrši izvidjanje neprijatelja po dubini, kako bi se pomogla akcija deblokade Sarajeva. Bećirović je odredio nekoliko grupa, koje su imale zadatak da izvidjaju, i da dejstvuju samo ako moraju, a sve grupe su izvršile zadatak izvidjanja bez borbenog dejstvovanja i svi su se vratili. Jedna grupa je išla u pravcu Kragljivode sa zadatkom da borbeno djeluje i oni su tada uništili jedno vozilo i tri vojnika su ubili. Jedan grupa je ubacena u prostor Rupovog brda, koja je također borbeno djelovala i ubila četiri četnika. Svi diverzantsko izvidjački vodovi sa prostora Zepe su dobili zadatak da udju u pravcu Han pogleda, Han pjeska i Sokoca na komunikaciju Han pjesak-Vlasenica. Po odluci komandanta 285.br. formirano je devet grupa koji su izvršavali ove zadatke. Ove grupe su borbeno djelovale i uništili su oko 60 četnika, a jedna grupa je ušla u s.Višnjica i zapalila nekoliko kuća. Pri povratku ovih diverzantskih vodova sa prostora Zepe, na prostoru Srebrenice i dalje je radjeno na podizanju nivoa borbene gotovosti, a posebno u pravcu Zelenog Jadra. Nakon dobijanju podataka o pristizanju nekoliko autobusa četnika u Zeleni Jadar iz pravca Kragljivode, od načelnika SJB Srebrenica Hakije Meholjića, traženo je da stavi na raspolaganje pripadnike SJB, tako da su i oni bili uključeni u odbranu slobodne teritorije. Četnici su izvršili pješadijski napad na rejon Ljubisavića i taj napad je uspješno odbijen. Komandant 282.br. Dudić Ibro, je neprestano bio na terenu, odakle je izvještavao o stanju na tim područjima. Dva do tri dana prije povlačenja svih jedinica, poslije podne, izvještena je komanda 28.dKOV da je linija odbrane probijena i zatražena je pomoć. Pojačanje mu je upućeno iz sastava diverzantsko izvidjačke čete, negdje oko 15 ljudi, u rejon proboja. Isti komandant je tražio da mu se odobri povlačenje ljudstva sa desne strane krila, odnosno sa Visova i iz zahvata komunikacija Zeleni Jadar Srebrenica, sa obrazloženjem da će doći u okruženje. To Bećirović nije dozvolio i taj dio linije odbrane se povukao u noćnim satima, navodno, bez odobrenja. Karakteristično je da su u tom napadu četnici sa jednim tenkom došli u neposrednu blizinu osmatračnice UNPROFOR-a i da su je gadjali, na što se UNPROFOR povukao sa osmatračnice, a u njihovom povlačenju ranjen je jedan pripadnik holandskog bataljona, koji je kasnije podlegao, a naša strana je optužena da je ona ubila tog vojnika.

Taj dan četnici su napredovali prema Srebrenici. Civilno stanovništvo iz kamp naselja Slapovići i drugih naselja se povuklo u pravcu Srebrenice i Potočara. U toku noći izvršena je konsolidaciju snaga i odlučeno da se ujutru napadnu četnici u rejonu Bojne, iznad Pusolića, na njihovim novodostignutim linijama. Ujutro rano, je izveden taj kontranapad, gdje su četnici potisnuti na lijevom krilu na prethodne pozicije, a na desnom krilu zbog unakrsnog dejstva dva tenka i više ranjenih, napad je zaustavljen jer desno krilo nije moglo da drži tempo napada kao lijevo krilo. U tom napadu je ubijeno više desetina četnika, a naši gubici su nepoznati, ali se pretpostavlja da nisu bili veliki. U ovom našem napadu učestvovalo je oko 600 boraca - dobrovoljaca iz svih jedinica 28.dKov. Ovim borcima je predsjedništvo opštine obećalo da će ih nagraditi u brašnu, a bila je obećana novčana nagrada i za uništeni tenk.

Teže naoružanje, koje nije bilo predato UNPROFOR-u, je bilo u upotrebi u vrijeme borbi. Jedan brdski top je ostao na poljeđuju, ali je

gadjao iz lansera "crvena strijela" i nakon što je morao da se povuče, bacio je taj lanser, sa tri rakete u neki potok. Pjesnik je napuštanjem koje je bilo kod UNPROFOR-a je izuzeto i stavljeno u funkciju.

Zajedno sa predstavnicima civilne vlasti, izvršene su pripreme za ukopavanje ljudi na novoj liniji, a izvršene su pripreme za smjenu. Medjutim, u toku popodneva, vojnici su se samostalno povlačili prema gradu, tako da su četnici prilikom izvlačenja tijela svojih poginulih, ponovo došli na položaje na kojima su bili prethodni dan. Ponovo su u toku noći, 10/11.07.1995.g. pokušali konsolidovati snaga radi izvršenje novog kontranapada, sa namjerom ubacivanjem ljudstva u pozadinu i dejstva po prednjoj liniji i pozadini istovremeno. Negdje oko ponoći, komandant UNPROFOR-a je tražio sastanak sa komandantom 28.dKov i sa predstavnicima civilne vlasti. Na sastanku su prisustvovali Suljić Osman, predsjednik opštine, Salihović Adem, načelnik opštine, Hasanović Suljo, sekretar za narodnu odbranu, Hamdija Fejzić Bečirović Ramiz, i tada ih je komandant UNPROFOR-a obavjestio da je četnicima dat ultimatum na koji su trebali da se izjasne do šest sati ujutro, kojim se od četnika tražilo povlačenje na pozicije prije osvajanja osmatračnice UNPROFOR-a na Zelenom Jadru, te ukoliko odobiju ili se ne izjasne o ultimatumu, uslijediće jaki vazdušni udari, u kome će učestvovati oko 100 aviona. Zona od Zelenog Jadrca do novog položaja naših jedinica smatraće se mrtvom zonom, na kojoj zoni će se gadjati sve što se kreće. Poslije ovog saopštenja, i uz konsultacije sa dijelom komande divizije kojeg je imao na okupu, te dio komandanata brigada, odlučeno je da se odloži planirani kontranapad, kako ne bi došli u situaciju da budu izloženi napadu avijacije. Odluka je promjenjena u tom smislu da jedinice ostanu na dostignutim linijama u cilju sprečavanja daljeg napredovanja agresora, a da nakon djelovanja avijacije, jedinice udju u čišćenje terena. Nešto poslije šest sati ujutro, došli su u zgradu Pošte gdje je bio komandant 28.dKov, dva britanska oficira, koji su tražili da im se daju ciljevi radi angažovanja aviona, jer se četnici nisu izjasnili oko ultimatumu. Pomoćnik za obavještajne poslove Salihović Ekrem, koji se sada nalazi u komandi divizije u Tuzli, je bio određen za vođenje ovih oficira na teren. Isti su imali mogućnost da vide ciljeve, tenkove i dr. u zoni zabrane.

Javljeno je da je napadnuta linija odbrane na trigonometru Koštur, kao i da je uočeno kretanje četnika na relaciji Zeleni Jadar Slapovići. Vrlo brzo, navodno bez odobrenja komandanta 29.dKov, i uz slabo pružanje otpora, jedinice su se povukle na rezervne položaje u rejon Buče.

Na pravcu Jadar-Srebrenica četnici su počeli paliti kuće u naselju Pasmilić, zatim je primjećena veća grupa četnika koja je pokušala ući u sam grad, u predgradje Učina bašća, koji upad je spriječen.

Direktor bolnice je tražio da se izvrši evakuacija bolnice i ranjenika. Negdje oko 12 sati komandant je obavješten da je predstavnik MSF obezbjedio evakuaciju ranjenika u krug UNPROFOR-a. Ubrzo iza toga, od strane dr Pilava Ilijaz, koji se nalazi na slobodnoj teritoriji, ponovo je komandant obavješten da UNPROFOR neće da primi ranjenike u kamp, te je od njega traženo da odu zajedno u kamp UNPROFOR-a u Srebrenici u Vezionici, i pokušaju obezbjediti prijem ranjenika. Po dolasku u kamp, komandant kampa ih je obavjestio da je primio ranjenike u kamp, ali da ih ima namjeru prebaciti u kamp u Potočarima.

S obzirom da su četnici već tada bili prodrli u Zaboljinu, predgradje Srebrenice, prethodne noći, narod je provalio u sve magacine u gradu, pokupio sve zalihe hrane, i u panici se kretao prema Potočarima, gdje su ih upućivali i vojnici UNPROFOR-a, pod izgovorom da i oni imaju namjeru da se prebace u Potočare. Četnici su 11.07.1995.g., oko 13,00, gadjali punkt UNPROFOR-a u Vezionici, gdje se okupilo nekoliko hiljada

U toku svih ovih zbivanja, više puta se događalo da četnici zarobe pripadnike holandskog bataljona sa svom njihovom tehnikom i odvede ih na njihovu stranu. Dva njihova transportera su gadjana od strane četnika u rejonu Bojne, jedan transporter je gadjan u unutrašnjosti teritorije u rejonu Dodilovca, a da na to nije bilo adekvatnog odgovora od strane UNPROFOR-a. Snage holandskog bataljona su se držale potpuno pasivno, dio njihovih stacioniranih i patrolnih jedinica se predao četnicima, a većina se nalazila u vojnoj bazi u Potočarima.

Skoro svo civilno stanovništvo iz grada i obližnjih sela, dana 11.07.1995.g. je oko 15 sati krenulo prema glavnoj vojnoj bazi UNPROFOR-a u Potočarima, tako da se do 20,00 sati tog dana okupilo oko 20.000 izbjeglog stanovništva u logoru i ispred logora UNPROFOR-a u Potočarima, na ulicama, kanalima pored puta i u dvije skoro potpuno uništene fabrike. Četnici su bili udaljeni samo 200-300 metara vazdušne linije od izbjeglog stanovništva. Niko od predstavnika holandskog bataljona nije se tada obraćao izbjeglom stanovništvu. Negdje oko 21.15 sati, preko razglasa, pozvan je Mandžić Nesib u komandu holandskog bataljona, gdje je upoznat od strane komandanta holandskog bataljona i njegovog zamjenika da je već zarobljeno preko 30 holandskih vojnika i oficira sa cjelokupnom opremom, te da je četnički general Mladić zaprijetio da će zarobljene holandske vojnike odmah pobiti, ako se na nebu bude pojavio i jedan avion snaga NATO pakta, te da će narediti otvaranje vatre po izbjeglom stanovništvu, uz uništenje vojne baze UNPROFOR-a u Potočarima. I pored toga što nije bio zvanični predstavnik civilnog stanovništva, oko 22,15 sati Mandžić Nesib, uz pratnju komandanta holandskog bataljona i oficira za vezu dolaze u Bratunac, na pregovore, kojima i ime četničke strane prisustvuju: četnički general Mladić, Ljubisav Simić, predsjednik "srpske" opštine Bratunac, Miroslav Deronjić, predsjednik terorističke organizacije SDS u Bratuncu, te još nekoliko drugih lica. Četnicima je predloženo da se odobri bezbjedno evakuiranje civilnog stanovništva uz pratnju UNPROFOR-a do slobodne teritorije.

NASTAVITI OPIS PREGOVORA.....

Komanda divizije se nalazila u rejonu starog grada i lovačkom domu, i taj zadnji dan, 11.07.1995.g., bilo je nemoguće prići tom objektu jer je bio pod stalnom vatrom četnika. Po izlasku tenka na prostor sa kojeg se vidio objekat doma, ljudstvo je napustilo objekat lovačkog doma, te nisu, samoinicijativno, a ni po naredjenju VD komandanta, zapalili i uništili objekat odnosno dokumentaciju divizije. Cjelokupna dokumentacija divizije je vjerovatno pala u ruke četnika.

Negdje oko 14,00 sati je komandant 28.dKov napustio kamp UNPROFOR-a, a tada je i upoznat da je avijacija NATO krenula u borbena djelovanja oko Srebrenice.

U to vrijeme već nije bilo rukovodstva opštine u zgradi Pošte (gdje su inače bili), te nije bilo nikoga od radio amatera, odnosno vojnika koji su dužili paket vezu, jer su svi već krenuli u pravcu sela Kutlić.

Manje grupe boraca su posjedale liniju odbrane u Srebrenici, tako da je načelnik operativnog odsjeka u diviziji Salihović Šemso i njegov referent Salihović Midhata, sa jednom grupom vojnika od oko dvadesetak, držao liniju na Bojni, ali su se morali povući, pa su posjeli brdo iznad pošte i sklada sa mogućnostima su usporavali dejstvo i napredovanje neprijateljske pješadije.

Već sa početkom napada na Srebrenicu, civilno stanovništvo se povlačilo prema kampu UNPROFOR-a koji se nalazio u Vezibnici u Srebrenici, a onda je prebacivan, kamionima, transporterima UN i na drugi način do kampa u Potočarima.

**BORAVAK U POTOČARIMA
PREGOVARANJE SA CETNICIMA
POGIBIJE CIVILA**

IMENA KOMANDANATA BRIGADA I DR. : 280.- major Mandžić Idriza Ibrahim, 281.- major Tursunović Salke Zulfo; 282.- major Dudić Huseina Ibro; 283. načelnik štaba kapetan Džanović Behajija Hazim; 284.- major Šabić Velije Veiz, samostalni brdski bataljon Srebrenica Golić Atifa Ejub.

Načelnik opštine se privremeno smjestio u zaseoku Borković i sa njim je bio paket veze i amaterska radio stanica, sa poslužiocima.

Komandant 281.br.Tursumović Zulfo, je izvjestio načelnika opštine i VD komandanta da se linije te brigade uspješno drže, da je 283.br. napustila položaj na Bučju i da je on to preuzeo, da je u borbama u selu Bučju poginuo komandir IDV Nalić, po nadimku "Pupo", ali da su četnici zaustavljeni.

Ubrzo poslije toga, nakon što se narod evakuisao iz Sućeske, komandant i dobar dio vojnika iz 281.br. su se povukli u pravcu sela Sušnjari. Tu je već bio komandant 282.br. Dudić Ibro, a u kući Mustafić Sidika, nalazili su se komandanti 280.br., 284.br. i načelnik SJB. U tu kuću su još pristigli načelnik opštine i predsjednik opštine, vršilac dužnosti komandanta 28.dKoV, a tu je bio i načelnik štaba 283.br., predstavnik brdskog bataljona po nadimku "Kezo", i tu je, u noći između 11. i 12.07.1995.g. donijeta odluka o proboju prema Tuzli.

Po naredjenju VD komandanta vezisti su izašli na jedno brdo i pokušavali da uspostave vezu sa komandom korpusa, a ostali su nastavili dogovore oko odredjivanja način kretanja, redosljeda jedinica, način obezbjedjenja, izvidjanja i začelja kolone koja bi išla prema Tuzli. Naredjeno je da ide svo civilno stanovništvo koje se tu zateklo, s tim što su samostalno odlučivali da li će ići sa vojskom ili će ići prema UNPROFOR-u.

Naredjeno je komandantima da postroje jedinice i formiraju kolonu, to je sve bilo u noći između 11./12.07.1995.g.

Uspostavljena je paket veza sa načelnikom štaba 2. korpusa, kojem je saopšteno kakva je situacija u Srebrenici i da je Srebrenica faktički pala, a da jedinice 28.dKoV imaju namjeru krenuti prema Tuzli. Načelnik štaba ih je upozorio kakav rizik preuzimaju na sebe, na što mu je odgovoreno da nemaju drugog izbora. Tražio je da mu se da pravac kretanja, te mu je odgovoreno da će se jedinice kretati u pravcu Bajkovice.

Dana 12.07.1995.g., u hotelu "Fontana" u Bratuncu, kao delegacija civilnog stanovništva smještenog u kampu UNPROFOR-a u Potočarima, na razgovore sa Ratkom Mladićem su došli: OSMANOVIC CAMILA, NUHANOVIC IBRO i MANDZIC NESIB.

Prilikom formiranja kolone i kretanja nije utvrđivano brojno stanje kolone koja je krenula to veče, ali po nekim procjenama u koloni je bilo između 10.000 i 15.000 ljudi, među kojima je bilo oko 6.000 naoružanih boraca, ne računajući borce iz žepe. U koloni nije bilo puno žena i djece. Moguće da je bilo desetak žena. Prilikom kretanja kolone, komandanti su dobili instrukcije, a među tim instrukcijama je, navodno, bilo i to da se mrtvi borci ostavljaju, a da se ranjenici moraju nositi.

Po formaciji, na čelu kolone je bila 284.br., jer je najbolje poznavala teren, a iza nje je išla 280.br., u čijem sastavu je išao i VD komandant, dok je na začelju bio brdski bataljon

Kolona se uputila sa Buljima prema Kamenici. Odmah na početku je bilo problema sa kolonom, jer je došlo do neke panike (navodno su se ljudi uspaničili jer im se nešto prikazivalo). Prvi odmor kolone je naredjen ujutro oko 10 sati. Za to vrijeme je dio kolone već bio prošao četničku liniju. Po pristizanju u rejon odmora, dolazili su različiti izvještaje, da ima ranjenih, poginulih, da ima onih koji su izašli iz kolone i išli bočno. Sve te informacije su unosile paniku medju prisutnim koji su bili na odmoru. Nakon prikupljanja ranjenika, petnaestak, oko 16 sati naredjen je pokret iz tog rejona. Tu je već konstatovano da kolona nije više jedinstvena.

U toku tog odmora, došlo je do sukoba izmedju VD komandanta 28.dKov i komandanta 282.br.Dudić Ibre, koji ga je optužio, u prisustvu komandanta 281.br.Jursunović Zulfe, da priprema njegovo ubistvo, te mu je zaprijetio, ako se njemu nešto desi da je zadužio deset ljudi, od kojih će barem jedan doći na slobodnu teritoriju, da ga ubije.

Nakon što je kolona prešla tri do četiri kilometra od mjesta odmora, po njoj je bila otvorena vatra. Ljude je uhvatila panika, bježali su naprijed, nazad, po stranama, i vatra je trajala oko desetak minuta po jednom dijelu kolone, a vatra je prenošena duž cijele kolone. Na čelu i začelju kolone je bilo poginulih i ranjenih. Ukazana je pomoć ranjenicima i tu ih je uhvatila noć. Kako je kolona bila prekinuta, niko nije znao kako dalje ići naprijed.

Iz rejona gdje su se odmarali čula se pješadijska pucnjava. Izvidjači su bili već u rejonu Djuguma, na asfaltu i utvrdili su da se put može preći. Naredjeno je da se put predje u propustu, ispod asvalta. To naredjenje nije ispoštovano, nego se prelazilo preko asvalta. Kad su prešli asvalt, prešli su preko rijeke Jadar i uputili se prema Čerskoj i Udrču. Negdje po svanuću, po izlasku iz kotline, čula se jaku pješadijsku paljbu i iz PAM-ova, iza ledja prvog dijela kolone, jer su na asvalt došli transporteri četnika koji su prekinuli kolonu i otvarali paljbu po jednoj i drugoj strani kolone. Interesantno je da je prelazak preko asvalta bio tako organizovan da je prvo prelazila vojska sa naoružanjem, a ostajali su prije asvalta ljudi bez naoružanja. Dio ovog ljudstva je uspio da se, nakon nekoliko dana putovanja, probije u pravcu Žepe. U rejonu Drča je bio planiran odmor, tako da su tamo zastali da prihvate ostatak kolone. Po procjenama VD komandanta 28.dKov tu je došlo oko polovinu lica koja su krenula u proboj. Na to mjesto nije stigao komandant 282.br. sa većinom svog ljudstva. Po pristizanju manjih grupa pristizale su i razne informacije o stanju na začelju kolone, od toga da su ih opkolili četnici još na odmoristu, da su četnici ulazili u kolonu i odvodili razne grupe na stranu, da je bilo mnogo pobijenih. Bilo je informacija da su neki ljudi išli na pregovore sa četnicima, ali ta informacija nije mogla da se provjeri. U dogovoru sa komandantima koji su bili sa VD komandantom 28.dKov, odlučeno je da se vrate na rejon asvalta da se pokuša izvući iz okruženja veća grupa naših boraca koja se tu nalazi. Oko 14 sati dobili su informaciju da su se četnici povukli od asvalta i da je veća grupa naših boraca prešla asvalt, te da se kreću u pravcu Drča. Nakon toga je promjena odluka i na Drču je ostavljen brdski bataljon i IDC, sa dvadeset boraca iz 284.br. koji poznaju taj teren, sa zadatkom da izvrše prikupljanje pristiglog ljudstva u rejon Drča te da se u večernjim satima vrate i pokušaju izvući i preostali dio kolone. Oko 16 sati kolona sa VD komandantom 28.dKov je krenula iz Drča u pravcu sela Glode. Na tom dijelu puta nisu imali nikakvih poteškoća u kretanju. Po izlasku izvidjača na Glodansko brdo, utvrđeno je da je to brdo posjednuto od strane četnika, radi čega su obilaznicom koju su vodiči znali, obišli to brdo. Nakon svanuća ponovo su napravili odmor. Negdje u popodnevnom satima, stigao je i bataljon sa začelja sa informacijom da su pokušali izaći na asvalt radi izvlačenja ljudstva, ali da tamo nisu pronašli dio kolone koja je ostala, tako da su se vratili prema glavnoj koloni. U popodnevnom satima krenuli su u pravcu sela Lipinje, a predviđeno je da će se tamo pripremiti za prelazak preko asvalta sa naoružanjem. Kad su se vratili u rejon Drča, na početku su se sastali sa komandantom 284.br. koji je imao nekoliko boraca sa sobom.

komandant 28.dKov odlučio da u sastav 284.br. uključi i brdski bataljon. Nakon prolaska sela Ljiplje, naišli su na zasjedu, gdje su prihvatili borbu, razbili zasjedu i zarobili jednog četničkog starješinu.

Prešli su asfalt u pravcu Snagova bez posebnih problema, ali kada je naišlo začelje, došlo je neko četničko vozilo iz kojeg je pucano po koloni, pa je obezbjedjenje uništilo to vozilo. U Križevačkim njivama su zaustavili kolonu radi odmora, a otišlo se na bataljonsko izvidjanje. Negdje oko 12 sati, 15.07.1995.g. došla je informacija da je ranjen komandant 284.br. i komandant bataljona Golić Ejub, uz izraženu sumnju da će Golić preživjeti.

Napravili su liniju prema Baljkovici, a kasnije je krenula i glavna dijela kolone. Tu veče je otpočela borba radi proboja prema slobodnoj teritoriji. U tim borbama su uništili odnosno zarobili tri tenka, jedan tenk su uništili ujutro kada se kretao prema Baljkovici, uništili su dva kamiona i jednu pragu, a jednu pragu su zarobili. Pošto je pala noć obustavili su borbe, da bi ih ujutro nastavili. Istovremeno sa ovim napadom, iz pravca slobodne teritorije je krenuo napad koji je vodio komandant Naser Orić, ali oni nisu taj dan mogli da probiju liniju odbrane četnika. To jutro su i oni ponovno napali na liniju iz pravca Nezuka i u sadejstvu sa drugim snagama, uspeli su se spojiti negdje oko 12 sati, kada je došlo do susreta sa Naserom. Preko te linije su se naše snage izvlačile više dana, pa i u manjim grupama, a četnici su uspostavili raniju liniju već nakon dva dana.

Navodno, o svim problemima koji su bili u Srebrenici prije njenog pada, su upoznavani svi organi i stranke na višem nivou, te komanda Korpusa. Sve informacije su išle preko paket veze koja je bila u komandi, ali komanda 28.dKov, prema izjavi njihovog VD komandanta, nije dobijala povratne informacije i uputstva o daljem radu.